

ספרי' - אוצר החסידים - ליובאוויטש

היכל תשיעי
קובץ שלשלת האור
שער שלישי

לקוטי שיחות

בתרגום חפשי ללשון הקודש

על פרשיות השבוע, חגים ומועדים

•

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע

שניאורסאהן

מליובאוויטש

•

פקודי

(חלק בו שיחה ג)

יוצא לאור על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ושש לבריאה

מחזור הראשון של לימוד הלכותי שיחות
שבוע פרשת ויקהל-פקודי, יט"ב אדר, ה'תשפ"ו (א)

LIKKUTEI SICHOT
TARGUM L'LOSHON HAKODESH

Copyright © 2026
by

KEHOT PUBLICATION SOCIETY®
770 Eastern Parkway / Brooklyn, New York 11213
(718) 774-4000 / FAX (718) 774-2718
editor@kehot.com / www.kehot.org

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without prior permission from the copyright holder.

The Kehot logo is a registered trademark of Merkos L'Inyonei Chinuch.

For dedications of the weekly Sichos, please contact us at: dedications@kehot.com

פקודי ג

288

בכתובים⁷ העוסקים בסדר חינוך הכהנים בשבעת ימי המילואים, נאמר בפירושי⁸, „ואת בניו תקריב והלבשתם כתנות וחגרת אותם אבנט גו' וחבשת להם מגבעות גו'"; ועד"ז להלן בפ' צו⁹, שבה מתאר הכתוב את קיום הציווי בפועל ע"י משה רבינו, כתיב: „וילבישם כתנות ויחגור אותם אבנט ויחבוש להם מגבעות" – וא"כ מפני מה בפרשתנו, בציווי הקב"ה אודות סדר (וזמן) הקמת המשכן וחינוך אהרן ובניו – נאמר רק „והלבשת אותם כתנות"?

ושאלה זו היא בפשוטו של מקרא, ולכאורה לא מצינו בדברי רש"י יישוב לזה.

ב. והנה הרמב"ן¹⁰ כתב לתרץ: „קצר בענין לבישת אהרן ובניו¹¹ שאמר והלבשת את אהרן את בגדי הקודש ובבניו אמר והלבשתם כתנות, כי כבר אמר צוה¹² ה' אותו בפרט בסדר לבישתם, ולא בא עכשיו אלא לסדר לו שעת הלבישה שתהי' אחר הקמת המשכן כולו, והזכיר כתנות שבהן יתחיל הלבישה".

א. כבר נתבאר פעמים רבות¹, שרש"י בפירושו על התורה מיישב כל ענין החסר ביאור לפי פשוטו של מקרא [וכמובן מזה שבמקומות שאין לרש"י הסבר על ענין בפשוטו של מקרא – כותב הוא „איני יודע"² וכיו"ב].

ולפיכך, כאשר ישנו ענין הנראה קשה לפי פשט הכתובים ורש"י אינו מבאר, על כרחך צריך לומר אחת מהשתים – שע"פ פשוטו של מקרא אין זו קושיא מלכתחילה, או שהדבר מבואר ע"פ א' מפירושי רש"י לניל³.

ועפ"ז צריך ביאור בפרשתנו, שבה נתבאר בכתוב⁴ בפרטיות (זמן ו) סדר הקמת המשכן, ואחר כך נאמר: „והקרכת את אהרן ואת בניו גו' ורחצת אותם במים. והלבשת את אהרן את בגדי הקודש גו' ואת בניו תקריב והלבשת אותם כתנות".

ומיד עולה התמיהה: הלא לבני אהרן היו ארבעה בגדי כהונה – כתונת ואבנט ומגבעות ומכנסיים⁵; ולמה נאמר כאן שמשה ילבישם כתנות בלבד?

יתירה מזו: לעיל בפ' תצוה,

(7) כט, א ואילך.

(8) שם, ח"ט.

(9) ת, יג.

(10) פרשתנו מ, ב (ד"ה תקים בסופו).

(11) כמו שקצר בענין סדר הקמת המשכן „מפני שכבר הראה אותו ההקמה במראית העין" (רמב"ן שם).

(12) בכת"י „וצוהו" – במקום „צוה ה' אותו" (הוצאת שעוועל).

(1) ראה ס' כללי רש"י (כפר חב"ד, תשמ"מ) ע' 32 (בהוצאת תנשא"א – ע' 68). ועוד.

(2) נסמנו בלקו"ש ח"ה ע' 1 בשוב"ג.

(3) או שהענין מבואר (ומתורץ) בהמשך הכתובים (ופירושי רש"י) באותו הענין.

(4) מ, א ואילך.

(5) שם, יב"ד.

(6) תצוה כה, מ ובפרש"י. ועוד.

הכתנות (על גבי המכנסיים) – הרי זה לשיטת רש"י:

אך אין תירוץ הרמב"ן מתיישב לשיטת רש"י:

הנדון כאן הוא הציווי למשה „והלבשת גו" (היינו שעל משה להלביש את אהרן ובניו בבגדי כהונה), ובנוגע למכנסיים סובר הרמב"ן (כמו שכתב בפירושו בפ' תצוה¹⁶) שמשה לא הלביש את אהרן ובניו את המכנסיים, אלא אהרן ובניו לבשום בעצמם „בהצנע“.

(א) כשם שהרמב"ן כתב תירוץ זה בפירושו – הרי כן ה' לרש"י (שדרכו לפרש בפרטיות יותר) לכתבו בפירושו, ולא לסמוך על הלומד שיבינו בעצמו.

[וכן משמע (לכאורה) ממשוטו של מקרא: בפ' תצוה¹⁷ נאמר הציווי „ועשה להם מכנסי בד גו" לאחרי¹⁸ הפסוק „והלבשת אותם את אהרן אחיך ואת בניו אתו“, ומשמע שהמכנסי בד" אינם בכלל הציווי „והלבשת“.

(ב) ובפרט שאין זה תירוץ מחוור לפי פשוטו של מקרא: כשם שבנוגע לאהרן אומר הכתוב „והלבשת את אהרן את בגדי הקודש“, והכוונה בזה לכל שמונת בגדיו – עד"ז ה' הכתוב יכול לומר בנוגע לבני אהרן „ואת בניו גו" והלבשת אותם את בגדיהם" (וכיו"ב) – באופן השווה¹³ ב"קיצורו" לאמירת „כתנות“, אלא שכולל את כל ד' בגדיהם.

ויתר על כן: הן בפ' תצוה (בציווי למשה כיצד (ובאיזה סדר) ילביש את אהרן ובניו בבגדיהם) והן בפ' צו (בקיום ציווי ה' בפועל ע"י משה) נאמר (כנ"ל סעיף א) שמשה הלביש את בני אהרן כתנות, אבנט ומגבעות – ואילו המכנסיים לא נזכרו.

ג. ויתירה מזו: עצם פירושו הרמב"ן, „הזכיר כתנות שבהן יתחיל הלבישה“, אי אפשר להולמו בשיטת רש"י, ובהקדים:

מה שכתב הרמב"ן ש„בהן (בכתנות) יתחיל הלבישה“

ומזה משמע, שבני אהרן לבשו את המכנסיים בעצמם, ואין לזה שייכות ל„וילבישם" ע"י משה].

– אע"פ שבין ד' בגדי כהונה ישנם מכנסיים, ובפשוטות, מאחר שהכתנות מכסה את המכנסיים מלמעלה, לבש הכהן לכל לראש את המכנסיים¹⁴, „על בשרו“¹⁵, ורק לאחר מכן לבש את

– אבל רש"י בפירושו על התורה, על הפסוק (בפ' תצוה¹⁸) „והלבשת אותם את אהרן אחיך“, כתב בפירושו: „אותם האמורים באהרן חושן .. ומכנסיים הכתובים למטה ככולם“. הרי

13 שאין כוונת הרמב"ן לתיבת „את“.

14 וכ"ה ע"ד ההלכה (יומא כג, ב. ויש"נ. רמב"ם הל' כלי המקדש רפ"י: לובש המכנסיים תחלה כו). ולהעיר מהשק"ט שהובאה במאסף לכל המחנות לשו"ע או"ח ס"ב ס"א סק"ה בסדר הלבישה בבוקר.

15 צו ו, ג. אחרי טז, ד. – אבל צע"ק מה שמקדים (בפ' צו ואחרי שם) הכתנות (ראה פרש"י צו שם) ללבישת המכנסיים. וראה לקמן הערה

16 כט, ט. וכ"ה בבחיי שם כח, ד. וראה גם לבוש האורה בפרש"י תצוה כח, מ (אבל צ"ע, שהרי זהו היפך פרש"י בפסוק שלאח"ז, כדלקמן). אוה"ח שם, מב. ועוד.

17 כת, מב.

18 שם, מא.

נזכרו כאן שאר ג' הבגדים, כי אם „כתנות” בלבד – כי נקט בפירוש הכתוב כאן פשוטו כמשמעו, היינו שמשה הלביש את בני אהרן את הכתנות בלבד, ולא את שאר ג' הבגדים.

ואע"פ שבפ' תצוה (ושוב בפ' צו) נאמר בפירושו (כנ"ל) שמשה הלביש גם את האבנט ואת המגבעות (ולשיטת רש"י הלביש גם את המכנסיים, כנ"ל) – הרי זה משום ששם מיירי בסדר שבטת ימי המילואים, שבהם הלביש משה את בני אהרן את כל ד' הבגדים; משא"כ בפרשתנו מדובר בציווי על מעשי משה „ביום החודש הראשון באחד לחודש”²² – ראש חודש ניסן – ואשר לשיטת רש"י²³ הוא שמיני למילואים. ובשמיני למילואים הלביש משה את בני אהרן²⁴ רק את הכתנות, כדלקמן.

– וכפשוט: אמנם גם בשמיני למילואים לבשו בני אהרן את כל הבגדים, וכמו שכבר פירש רש"י²⁵ שהמשמש מחוסר בגדים חייב מיתה; אבל הנדון כאן הוא (כנ"ל) „והלבשת” – הציווי למשה להלביש את בני אהרן, ובנוגע להלבשה ע"י משה – הנה בשמיני למילואים הוצרך להלבישם רק את הכתנות, משא"כ את שאר ג' הבגדים לבשו הם בעצמם. והראי' – שהכתוב אינו מזכירם.

שלדעת רש"י אף לבישת המכנסיים (של אהרן) היתה ע"י משה דוקא (וכמוכ"ס¹, שעד"ז הוא בנוגע למכנסיים של בני אהרן)²⁰.

וממילא נמצא שתירוץ הרמב"ן (ש„הזכיר כתנות שבהן יתחיל הלבישה”) אינו מתיישב בשיטת רש"י – שכן לשיטת רש"י התחלת הלבישה (ע"י משה) היתה (לא בכתונת, אלא) במכנסיים²¹.

ד. ויש לומר הביאור בזה:

רש"י לא פירש את הטעם שלא

(19) וכמפורש ברא"ם שגם המכנסיים כלולים במ"ש רש"י „ואת בניו אתו – אותם הכתובים בהם”.

(20) וכן היא דעת רש"י גם בפירושו על הש"ס (יומא ו, א ד"ה לא צריכא. וראה גם רש"י שם ה, סע"ב ד"ה אביי).

והטעם שנמנו בפ' תצוה רק לאחר הציווי על עשיית הבגדים ולבישתם – ראה לעיל ע' 193 הערה 17 (ובהנסמן שם הערה 16)*.

ומה שלא מסופר (בפירושו) שהלבשתם היא ע"י משה, י"ל כי מכיון שהם רק „לכסות בשר ערוה” (תצוה שם) – אינם שייכים כ"כ לפעולת חינוך ענין הכהונה. וראה לקמן סעיף ו. וראה גו"א תצוה כח, מ. ועוד. ואכ"מ.

(21) ואף שכתוב לא נזכר ע"ד הלבשת המכנסיים – מ"מ, לא מסתבר כלל לרמז על כל הבגדים בלבישת הכתונת „כי בהן יתחיל הלבישה”, באם בפועל אין מתחילים בה.

(* ויש להוסיף בזה, שנובן ג"כ ע"פ פרש"י לעיל (ס"פ יתרו), שמשם משמעו זהכנס לקודש (אפילו למזבח שבחצר) בלי מכנסיים עובר בלאו דלא תגלה אפילו באם לבוש כתונת וכו'. ובמילא פשיטא שיש להם מכנסיים ולובשים אותם, אלא שצריך להזכירם. והחידוש בצורתם – (א) שהם „בד”, (ב) לאיך גיטא – רק ממותנים ועד ירכים (תצוה כח, מב) (והטעם – כיון שנצטוו לפני זה בכתונת שהוא בגד ארוך).

22 פרשתנו מ, ב.

23 פרשתנו מ, כט. שם, לא. ר"פ שמיני. נשא ז, א. – ודלא כשיטת הראב"ע (פרשתנו מ, ב. ר"פ שמיני). ועוד.

24 משא"כ את אהרן. וראה לקמן סעיף ח.

25 תצוה כח, מג.

העבודה ביום זה יהי' כאופן וסדר
העבודה לדורות],

אעפ"כ, ישנו חילוק עיקרי בענין
ה"מילואים" בין שבעת ימי המילואים
ליום השמיני:

בנוגע לשבעת ימי המילואים, כבר
למדנו בפ' תצוה³¹ שכל העבודות
הוצרכו להעשות ע"י משה דוקא, וטעם
הדבר (כדפירש שם רש"י³²) לפי שרק
למשה הי' אז דין כהן בשלימותו³³;

משא"כ בשמיני למילואים, הרי (כמו
שפירש רש"י בהמשך הכתובים כאן³⁴)
"הושוו כולם לכהונה" – לאהרן ובניו
(הושוו), ומטעם זה מצינו שאהרן
הקריב כמה קרבנות בו ביום³⁵, ועד"ז
עשו בני אהרן כמה עבודות בשמיני
למילואים (כמסופר בפ' שמיני³⁶).

ומזה מובן, שהמילואים בשבעת
הימים ובשמיני הם ב' סוגים בענין
החינוך.

ו. ויש לומר ההסברה בזה:

בענין ה"חינוך", מלשון רגילות³⁷,
ישנם ב' אופנים:

(א) חינוך – להרגיל אדם בדבר
קודם שנעשה מחויב בו (ע"ד חינוך

אמנם, הא גופא טעמא בעי: מהו
החילוק בין שבעת ימי המילואים,
שבהם הלביש משה את בני אהרן בכל
ד' הבגדים, ליום השמיני למילואים
שבו, "והלבשת אותם (רק) כתנות"?

ובהכרח למצוא הסבר פשוט עד כדי
כך, שלא הוצרך רש"י כלל לפרשו –
כי הלומד מבינו מעצמו מתוך הכתובים
(ופירושי רש"י) עצמם.

ה. ויובן בהקדים החילוק שמצינו
בין שמיני למילואים לשבעת ימי
המילואים שלפניו:

אע"פ שגם "יום השמיני", יום
הקמת המשכן²⁶, ענינו "מילואים" (כמו
שכתב רש"י כמה פעמים²⁷),
ו"מילואים" (כדברי רש"י בפ' תצוה²⁸)
"לשון חינוך הוא"

[ומטעם זה מצינו (כדברי רש"י
בפרשתנו²⁹) שגם ביום השמיני הקריב
משה רבינו קרבנות ציבור; ועד"ז
מצינו בסדר העבודה של יום הקמת
המשכן כמה שינויים מסדר העבודה
הקבוע לדורות³⁰ (ורש"י אינו מבאר
זאת בפירושו) – דכיון שגם יום הקמת
המשכן הוא ענין של "מילואים" חינוך,
מובן בפשטות אשר (א) באותו היום
(עדיין) עבד משה (כשם שעבד בשבעת
ימי המילואים), וכן (ב) אין הכרח שסדר

(31) כט, א ואילך.

(32) שם, כד. וראה פרש"י שם, כב.

(33) ומה שעשו אהרן ובניו – הי' רק בתור

בעלים (פרש"י שבהערה הקודמת).

(34) מ, לא.

(35) כמו שמביא רש"י בפרשתנו (שם, כט) מפ'

שמיני ט, ז (ואילך).

(36) ט, ט. שם, יב"ג. ועוד.

(37) ראה פיה"מ להרמב"ם מנחות פ"ד מ"ד

(ה). ועוד.

(26) ר"פ שמיני ובפרש"י. וראה הנסמן בהערה

23.

(27) נסמן בהערה 23. – אלא שבכתוב נאמר

ל' "מילואים" (וכיו"ב) רק בנוגע לשבעת ימי
המילואים ולא בנוגע ליום השמיני.

(28) כח, מא. וראה גם פרש"י צו ז, לו. ח, כב.

(29) מ, כט.

(30) ראה בארוכה בכ"ז – לקו"ש ח"ו ע' 229

ואילך.

ולכן לא שרתה בו שכינה⁴³ בשבעת ימי המילואים – לפי שבשבעת הימים טרם היתה מציאות של משכן (בשלימות); מציאותו היתה (בעיקר) חלק מחינוך אהרן ובניו.⁴²

משא"כ שמיני למילואים הוא „יום הקמת המשכן” – המשכן קיים, וענין החינוך (המילואים) ביום זה הוא (לא הכשר לענין שלאחר מכן, אלא) – התחלה בפועל].

ז. עפ"ז מובן בפשטות החילוק שבין שבעת ימי המילואים לשמיני למילואים בנוגע להלבשת בגדי בני אהרן:

פעולת החינוך לעשות את אהרן ובניו לכהנים יכולה להעשות רק ע"י משה לבדו, וכמו שמדייק בכתוב⁴⁴ „ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך ואת בניו אתו מתוך בני ישראל לכהנו לי”, היינו שכדי להוציא את אהרן ובניו „מתוך בני ישראל” ולרוממם למדרגת כהנים („לכהנו לי”), מוכרח שהי „ואתה (משה רבינו) הקרב אליך” (לעשותם כהנים).

קטן). וחינוך זה הוא רק הכנה והכשר לעשי' שלאחר מכן.

ב) חינוך לשון התחלה³⁸ – שכאשר מתחילים לעשות דבר (בתור חיוב) בפעם הראשונה, נקרא הדבר בשם „חינוך” (ע"ד ענין „חנוכת המזבח”³⁹).

ועד"ז הוא בנוגע לכהונת אהרן ובניו:

בשבעת ימי המילואים הי' בהם ענין החינוך קודם שנעשו (בלשון רש"י) „מוחזק בו” (בענין הכהונה)⁴⁰, דתחילה הי' צורך לעשותם לכהנים;

משא"כ בשמיני למילואים כבר היו (נעשו) כהנים (ע"י שבעת הימים שלפני זה), וענין החינוך ביום זה הוא – התחלת העבודה^{40*} (של כהונה).

[ועד"ז מצינו גם בנוגע למשכן עצמו: אף שגם בשבעת ימי המילואים הועמד המשכן (בכל יום ויום)⁴¹, הי' זה רק ענין ארעי (ופירקוהו בו ביום⁴²); מטרתו הי' רק (ועכ"פ – בעיקר) ענין של חינוך והכשר להקמה שלאחר מכן.

38 פרש"י לך יד, יד „כניסת”. שופטים כ, ה. ועוד.

39 נשא ז, יי.א. שם, פד. פח (הובא בפרש"י לך שם).

40 כי ענין „מילוי ידים” הוא הכניסה – „כשהוא נכנס לדבר להיות מוחזק בו כו”, ובנדו"ד שהיו שבעת ימי מילואים, לא „הוחזקו” בכהונה עד אחרי שבעת ימים (ולשון רש"י „מאותו יום והלאה” – היינו מיום שנגמר „מילוי ידים”).

40* ראה יומא ג, ג וברש"י שם ד"ה תחלה במקום.

41 פרש"י שמיני ט, כג. נשא ז, א.

42 ראה בארוכה בכ"ז לקו"ש ח"א ע' 182.

לקו"ש ח"ב ע' 58 ואילך.

293 ולפיכך כל פעולות החינוך של שבעת ימי המילואים הוצרכו להעשות ע"י משה דוקא, עד שאפילו טבילת אהרן ובניו היתה על ידו, כמו שנאמר⁴⁵ „ורחצת אותם במים” – שהרי בטרם נעשו אהרן ובניו כהנים, אי אפשר שיוכלו הם עצמם לפעול דבר בנוגע לכהונתם (לעשות עצמם כהנים).

43 ל' רש"י שמיני שם.

44 תצוה כח, א.

45 שם כט, ד (בפרש"י שם). וכן בפרשתנו

מ, יב.

הלביש את בני אהרן רק את הכתנות (ולא את שאר הבגדים) – שכן בהלבשה זו לא ה' הכרח שמשה ילבישם את כל בגדי הכהונה שלהם, וסגי בזה שילבישם בגד (כהונה) עיקרי שלהם – הכתונת⁵¹.

ואולי יש לומר שהכתונת היא העיקר שבכולם: המכנסיים הם רק „לכסות בשר ערוה”⁵²; האבנט הוא טפל לכתונת; והמגבעות הם לבוש רק על הראש – משא”כ הכתונת היא לבוש עיקרי ולבוש המלביש את הגוף כולו⁵³.

ה. ועדיין דרוש ביאור: מהו החילוק בין אהרן לבניו – שאת בני אהרן הלביש משה (גם בשמיני למילואים) רק את הכתנות (ולא את שאר הבגדים), ואילו את אהרן עצמו הוצרך משה להלביש (גם בשמיני למילואים) את כל „בגדי הקודש”⁵⁴?

ולכאורה, איפכא מסתברא: אם בני אהרן יכלו ללבוש בעצמם את בגדיהם (לבד הכתונת), עאכו”כ שהי' ביכולת

[וזהו גם ההכרח בפשוטו של מקרא לפרש שמשה רבינו הלביש את אהרן ובניו גם את המכנסיים – אע”פ שאין זה מוזכר בכתוב (כנ”ל סעיף ג) – דמאחר שהמכנסיים הם בכלל ח' (ד"ו)⁴⁶ בגדי הכהונה, הרי גם לבישתם היא ענין של (בלשון רש"י⁴⁸) „מילוי ידיים . . חינוך” לענין הכהונה, וממילא מוכרח הדבר להיות ע”י משה דוקא⁴⁷].

משא”כ בשמיני למילואים, שבו כבר היו בני אהרן כהנים, לא ה' הכרח עוד שלבישת הבגדים תהי' ע”י משה, והי' ביכלתם ללבוש את הבגדים בעצמם (כשם שעשו עבודות באותו היום).

ומה ש(חלק מ)ההלבשה ביום זה הי' בפועל ע”י משה, הרי זה מפני שבהיותו יום חינוך והתחלת העבודה של הכהונה – „וכהן לי . . וכהנו לי”⁴⁸ (שירות הכהונה בפועל⁴⁹) – ועבודת הכהונה קשורה בבגדי כהונה⁵⁰ – היתה ההלבשה הראשונה לשם עבודה ע”י משה.

ולפיכך אין כל קושי בזה שמשה

(46) ראה פרש”י תצוה כח, מב. ולפנ”ז –

פרש”י שם, מ”מא.

(47) ומ”ש הרמב”ן (ומפרשים) שבערה 16 ד, המכנסים שהם לכסות בשר הערוה היו הם לובשים אותם בהצנע” – לרש”י (פשוטו ש”מ) יתרה מזו: רחיצת (טבילת) אהרן ובניו (כשהם ערומים) היתה ע”י משה, כנ”ל בפנים.

(48) פרשתנו מ, יג. שם, טו.

(49) ולא רק „להכניסו בכהונה ע”י הבגדים” (רש”י תצוה כח, ג), אף שג”ז הוא להשירות דכהונה (כל’ רש”י שם. וראה בארוכה לקו”ש ח”ו ע’ 173 ואילך), מי”מ ה”ז רק מה שעושים אותו ראוי לשירות דכהונה, ולא ש„מכהן” בפועל.

(50) ראה פרש”י שבערה הקודמת. – והרי המשמש מחוסר בגדים חייב מיתה (פרש”י שבערה 25). ועוד.

(51) ולהעיר שמכבר ידוע גם לכן חמש למקרא, שבבגדים רגילים (משא”כ בחושן כו) יש חשיבות מיוחדת לכתונת שלכן „ועשה לו כתונת (דוקא) פסים” (וישב לו, ג. וראה רמב”ן תצוה כח, ב. ועוד). ולהעיר משמיני י, ה (ובפרש”י ומפרשיו), „בכתנתם”.

(52) תצוה כח, מב. וראה לעיל הערה 20.

(53) וראה סנהדרין מט, ב: שלא יהא דבר קודם למכנסים . . מאי טעמא אקדמי” (קרא) לכתונת . . משום דמכסיא כולה גופי’ עדיפא לי’ – וגם בפשש”מ אפ”ל כן.

(54) ולהעיר שאצל אהרן נאמר (פרשתנו מ, יג) „ומשחת גו’ וקדשת אותו וכהן לי”, משא”כ בבני אהרן נאמר (שם, טו) רק „ומשחת גו’ וכהנו לי”.

ונמצא, שאין זו עבודה במשכן בעלמא, אלא עבודה שיצרה את שלימות המציאות ד"משכן" (→, ושכנתי בתוכם"⁵⁷);

ולפיכך כל ההכנה לעבודה – הלבשת כל "הבגדי קודש" שלו – הוצרכה להיות ע"י משה, כי יצירת המשכן היתה ע"י משה דוקא⁵⁸.

(משיחות ש"פ פקודי תשנ"א,
ש"פ תשא תשנ"ה)

אהרן ללבוש בעצמו את "בגדי הקודש" שלו⁵⁵!

ויש לומר הביאור בזה: בנוגע לעבודת אהרן בשמיני למילואים כתב רש"י (בפ' שמיני⁵⁶) ש"קרבנותיו ועבודתו" פעלו ש"תשרה שכינה בכס".

(55) ועכ"פ אותם שבני אהרן לבשו אותם בעצמם.

(56) ט, כג בסופו. וראה פרש"י שם, ד. – ואף שעדיין לא למד התלמיד פ' שמיני – כבר דובר כמ"פ (וראה לעיל הערה 3) שאין רש"י צריך לבאר ולפרש דבר הקשה בכתוב באם מוכן הענין מהמשך הכתובים באותו הענין, והרי סיום הענין דשמיני למילואים ה"ה בפ' שמיני.

(57) תרומה כה, ח.

(58) ראה פרש"י פרשתנו לט, לג.

